

[Indenrigsministeren.]

ikke er således, at vi ligger og ruger med denne rapport, den er sendt til udtalelse og til videre bearbejdelse i de ministerier, den berører; så vidt jeg husker, er det både handelsministeriet, arbejdsministeriet og boligministeriet.

Til hr. Rosing vil jeg gerne sige, at jeg ved, at Grønlandsministeren fuldt ud er opmærksom på de særlige problemer i Grønland vedrørende engangsflasker, og jeg ved også efter at have drøftet det med Grønlandsministeren, at Grønlandsministeren er optaget af, hvordan man bedst muligt kan undgå denne stærke forurening. Hvordan ministeren vil gribe sagen an, er jeg ikke klar over, men han er i hvert fald parat til at arbejde videre med spørgsmålet, således at han måske kan finde frem til en løsning. Vi ved, at det er svært at løse problemerne deroppe.

Jeg vil gerne til slut sige, at jeg er glad for indstillingen fra udvalget. Jeg beklager selvfølgelig, at fru Dagmar Andreasen ikke som de øvrige udvalgsmedlemmer indstiller lovforslaget til vedtagelse, men det kan jo være, når der nu bliver udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, at fru Dagmar Andreasen er anderledes indstillet, når vi kommer til tredje behandling.

Kampmann: Jeg er ikke uenig i den karakteristik, fru Dagmar Andreasen gav af denne sags behandling som værende vel nok den mest groteske, vi overhovedet har haft i denne samling, og jeg tror heller ikke, de resterende uger vil være i stand til at stikke groteskheden.

Det mest groteske er nok, at forureningsproblemet er så uhyre stort, mens regeringens indsats til bekæmpelse af forureningen har været et forslag om at forbyde visse former for engangsemballage, og når det så kommer til stykket og man rent faktisk kan forbyde visse former for engangsemballage, hvad der dog havde været en klar og konsekvent holdning — man kunne så også have taget den diskussion ind, som fru

Dagmar Andreasen nævnte om afgrænsning, men det havde dog været en klar og konsekvent holdning — så meddeler man, at der nu kommer en bemyndigelse til et forbud, som man rent faktisk alligevel ikke vil bruge.

Det er det, der er det groteske, og det er samtidig grotesk, når socialdemokraterne ved to lejligheder har fremsat omfattende forureningsforslag her i folketinget og hver eneste gang fået at vide, at der ikke kan føres noget af vores forslag igennem, for det hele skal tygges og fordøjes i forureningsrådet og i tilhørende organisationer og instanser osv. osv., altså at regeringen alene tager hele initiativet på forureningsområdet og med hensyn til bekæmpelsen af forureningsfaren, og når vi så ser et initiativ fra regeringen, er det dette nærmest latterlige forslag til bekæmpelse af visse former for engangsemballage.

Det er mærkeligt, at ministeren ikke kan forstå, at denne fremgangsmåde dels må virke overordentlig frustrerende på en række af politikerne herinde, dels — det ved jeg — virke overordentlig frustrerende på en række af medlemmerne af forureningsrådet og de tilknyttede udvalg, og endelig virker overordentlig frustrerende på mange af de pressionsgrupper, som er dannet rundt omkring i samfundet ud fra en virkelig ærlig interesse i at bekæmpe forureningen, når man så ser det resultat, dette får på indeværende tidspunkt.

Man har i den forbindelse spurgt, hvorfor vi overhovedet har kunnet skrive under på dette, og jeg skal ærligt erkende, at det heller ikke har været særlig let at gøre det. Den væsentligste og praktisk taget eneste begrundelse for, at vi har skrevet under, er, at der er tale om en bemyndigelse til ministeren. Dermed er sagt, at det ikke er til den nuværende minister alene, men til den til enhver tid siddende minister; vi har som bekendt en overordentlig optimistisk tro på, at vi skifter ministre, også indenrigsminister, i løbet af et halvt års tid, og denne minister kan så bruge bemyndigelsen til et